

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **O. K.**, zastoupený Mgr. Kateřinou Lukáčovou, advokátkou, sídlem Reální 172/2, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Olšanská 2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 11. května 2021 č. j. CPR-7886-3/ČJ-2021-930310-V236, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 15. července 2021 č. j. 72 A 21/2021 - 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce byl dne 24. ledna 2021 kontrolován hlídkou policie v Prostějově na autobusovém nádraží poté, co byl vykázán z autobusu pro silnou opilost a agresivitu. Při kontrole bylo zjištěno, že žalobce měl v cestovním pase vyznačen poslední vstup na území smluvních států dne 22. září 2018, že se jméno žalobce nachází v evidenci nežádoucích osob s platností od 25. července 2019 do 13. října 2020 a že žalobce nedisponuje žádným oprávněním k pobytu na území České republiky. Žalobce byl v minulosti vyhoštěn, z České republiky nicméně neodcestoval. Již v rámci správního řízení se žalobce dovolával ochrany soukromého života a poukazoval na fakt, že pobyt na území České republiky mu může zajistit lepší životní a pracovní podmínky a celkovou seberealizaci. V předmětné době nebyl na území České republiky zaměstnaný ani si zaměstnání aktivně nehledal, neměl zařízené stálé bydlení ani zde neměl žádné rodinné ani partnerské vazby.

[2] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje, rozhodnutím ze dne 25. ledna 2021 č. j. KRPM-9941-20/ČJ-2021-140022-SV uložila žalobci

správním vyhoštění podle § 119 odst. 4 písm. b) bodu 4 a 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), tedy proto, že na území České republiky pobýval bez platného oprávnění k pobytu a opakovaně porušoval právní předpis. Zároveň stanovila, že po dobu 3 let žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Rozhodnutím označeným v návěti žalovaná tuto dobu zkrátila na 2 roky a ve zbytku rozhodnutí o správním vyhoštění potvrdila.

[3] Žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) rozsudkem označeným v návěti. Konstatoval, že námitky žalobce byly velmi obecné a téměř totožné s námitkami, které žalobce uváděl v předchozím řízení, které se týkalo rozhodnutí o správním vyhoštění z roku 2019 a které již byly vypořádány jak Krajským soudem v Brně, tak Nejvyšším správním soudem. Žalobce nikterak nerozporoval, že na území České republiky pobýval neoprávněně, zákonný důvod vyhoštění byl tedy nesporný. Vydání rozhodnutí o správním vyhoštění v takovém případě však podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců může zabránit skutečnost, že by vyhoštění znamenalo pro žalobce nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Ačkoli žalobce tento zásah namítal, bylo prokázáno, že v době vydání přezkoumávaného rozhodnutí o vyhoštění žádný rodinný život na území České republiky ani Evropské unie nevedl, a co se týče soukromého života, krajský soud shledal, že v daném případě převáží zájem státu na tom, aby na jeho území pobývali cizinci, kteří respektují právní předpisy. Krajský soud uzavřel, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a že se správní orgány při posuzování věci žalobce nedopustily žádného pochybení.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Podle stěžovatele bylo rozhodnutí krajského soudu nezákonné, neboť se zakládalo na nesprávném právním posouzení. Co do odůvodnění kasační stížnosti se stěžovatel obsahově opíral o námitky vznesené již ve správním řízení a v řízení před krajským soudem.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti jen stručně odkázala na dosud vydaná rozhodnutí a shromážděný spisový materiál.

[6] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (k výkladu tohoto pojmu viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[7] Stěžovatel nepopírá, že na území České republiky pobývá bez oprávnění k pobytu a že z tohoto důvodu mu již jednou bylo uloženo správní vyhoštění. Tvrdí však, že správní vyhoštění zasahuje do jeho práva na ochranu rodinného a soukromého života a práva na svobodnou volbu povolání a přípravu k němu. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však platí, že ustanovení ústavního pořádku České republiky, která právo na ochranu rodinného a soukromého života garantují, neslouží jako obecné východisko ochrany proti jakémukoli rozhodnutí veřejné moci (rozsudky Nejvyššího správního soudu

pokračování

ze dne 6. prosince 2007 č. j. 3 Azs 240/2014 - 35, ze dne 24. července 2015 č. j. 3 Azs 240/2014 - 35 či ze dne 11. listopadu 2015, č. j. 3 Azs 67/2015 - 43).

[8] V podobných případech je také vždy nutné postupovat tak, aby bylo dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně jedné a zájem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně druhé (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. února 2007 č. j. 10 Ca 330/2006 - 89, č. 1230/2007 Sb. NSS, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. července 2015 č. j. 3 Azs 240/2014 - 35, ze dne 20. července 2017 č. j. 1 Azs 199/2017 - 27 či ze dne 10. února 2017 č. j. 4 Azs 8/2017 - 21).

[9] Krajský soud přitom dostatečně odůvodnil, proč ve věci stěžovatele nepředstavuje správní vyhoštění nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života.

[10] Nejvyšší správní soud se navíc již v minulosti stěžovatelovým případem zabýval, přičemž se v odpovídajícím rozsahu vypořádal také s argumentací stěžovatele týkající se právě ochrany soukromého a rodinného života a otázky životních a pracovních podmínek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. listopadu 2019 č. j. 4 Azs 390/2019 - 27). Se závěry, které v tomto rozhodnutí vyslovil, se ztotožňuje a zdůrazňuje, že v současné době v neprospěch stěžovatele navíc hovoří fakt, že se svým počínáním opakovaně porušuje zákony a nerespektuje ani předchozí pravomocné správní rozhodnutí.

[11] Jak Nejvyšší správní soud, tak Ústavní soud ve své judikatuře opakovaně poukazují na to, že neexistuje subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky (nálezní Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008 sp. zn. Pl. ÚS 26/07, č. 47/2009 Sb., usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 4. 2013 sp. zn. III. ÚS 1147/13, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. ledna 2019 č. j. 2 Azs 210/2017 - 57).

[12] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu včetně citovaného rozsudku ve věci stěžovatele tedy poskytuje dostatečnou odpověď na stěžovatelovy námitky. Nejvyšší správní soud rovněž nezjistil, že by krajský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. června 2021 č. j. 9 As 83/2021 - 28). Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, nevznikly jí však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročež se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. října 2021

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu